Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παραχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Αὐγούστου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 34

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 257)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΔΙΑΚΧΩΦ

Ὑπάρχουν τρία ἀρχιπελάγη εἰς τὴν Ἀρκτῴαν θάλασσαν, γνωστὰ ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν Νέα Σιθηρία καὶ περιλαμβάνοντα τὰς νήσους τοῦ Λόγκ, τὰς Ἀνδεγαυΐκὰς νήσους καὶ τὰς νήσους Λιακχῶφ. Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦτο, τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτήν, ἀπαρτίζει [illegible]λεγμα νήσων κειμένων μεταξὺ τῆς 73 καὶ 75 μοίρας βορείου πλάτους καὶ τῆς 130ο καὶ 140ο ἀνατολικοῦ μήκους, ἐπὶ ἐκτάσεως τεσσαράκοντα ἐννέα χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Αἱ κυριώτεραι τῶν νήσων τούτων ὀνομάζονται Κοτελνγῆ, Κλινγῆ, Μαλγῆ καὶ Βελκῶφ. Ἐπὶ τῆς νήσου Κοτελνγῆ, τῆς σημαντικωτέρας καὶ μεσημβρινωτέρας ἐξ ὅλων, ἀπεχούσης δὲ τετρακόσια χιλιόμετρα περίπου ἀπὸ τῆς ἠπείρου, ἐπάτησε τὸ προσωπικὸν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» μετὰ πλοῦν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, καθ' ἃς διήνυσεν ἑξακοσίας ἕως ἑπτακοσίας λεύγας.

Αἱ νῆσοι Λιακχῶφ εἶνε ἡ τελευταία γῆ τὴν ὁποίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γηΐνης σφαίρας δύναται τις νὰ συναντήσῃ πρὸ τῶν πάγων τοῦ βορείου πόλου, κειμένου δεκαπέντε μοῖρας ὑψηλότερον. Οἱ ναυαγοί μας λοιπὸν εἶχον ριφθῇ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἂν καὶ εἰς πλάτος χαμηλότερον τοῦ τῆς Σπιτσβέργης καὶ τῶν βορείων χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι, ἂν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἐπροχώρησεν ἀκουσίως πρὸς τὸν πόλον περισσότερον ἀφ' ὅσον ὑπελόγιζεν, ἦλθεν ὅμως πλησιέστερον πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ῥωσσίαν. Τὸ ταξείδιόν της ἀπὸ τὸ Πορτ-Κλαράνς ἦτο μᾶλλον κινδυνῶδες παρὰ ἐπίπονον. Δι' αὐτοῦ οἰκονόμησεν ἄλλον τόσον δρόμον, διὰ χωρῶν πολὺ δυσβάτων κατὰ τὸν χειμῶνα. Καὶ ἴσως δὲν θὰ εἶχον οἱ Κασκαμπὲλ οὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπόνου, ἂν ἡ τελευταία κακοτυχία δὲν τους ἔρριπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν τῶν νήσων Λιακχῶφ. Θὰ εἶχον τὴν ἐλευθερίαν των ἢ θὰ ἠναγκάζοντο νὰ την ἀποκτήσουν διὰ τῆς φυγῆς; Ἄδηλον! Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐδράδυνον νὰ το μάθουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Λιακχῶφ, — περὶ τοὺς τριακοσίους ἐν ὅλῳ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, εἶνε οἱ ὀλιγώτερον πολιτισμένοι ἐκ τῶν λαῶν τῶν χωρῶν ἐκείνων, τῶν Τσουξῆς, τῶν Γιουκαγίρων καὶ τῶν Σαμογεδῶν. Ἀπεχθεῖς τὴν ὄψιν, εἰδωλολάτραι φανατικοί, φύσει ἅρπαγες καὶ κλέπται, ἀσκοῦν ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὴν ἁλιείαν τῶν κητῶν, τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀρκτῴας θαλάσσης καὶ τὴν θήραν τῶν φωκῶν, πολυαρίθμων καὶ ἐδῶ ὡς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Βέριγκ κατὰ τὸ θέρος.

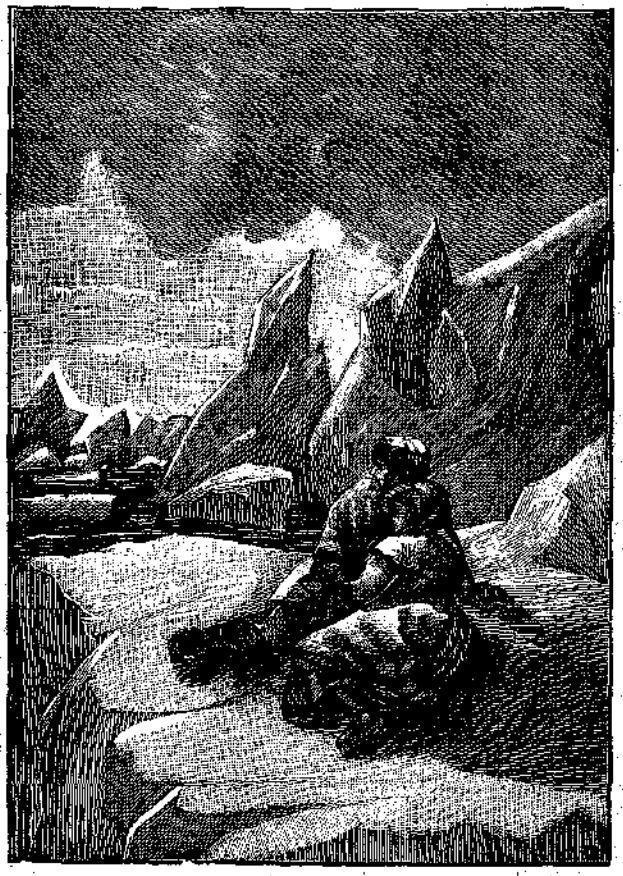

«Ἐφοβοῦντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καταποντισμόν». (Σελ.266).

Ὁ χειμὼν τῆς Νέας Σιθηρίας εἶνε δριμύτατος. Οἱ ἰθαγενεῖς κατοικοῦν εἰς τρώγλας σκοτεινάς, τὰς ὁποίας σκάπτουν μέσα εἰς τὴν χιόνα. Αἱ τρῶγλαι αὗται διαιροῦνται ἐνίοτε εἰς δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἔχῃ τις ἀρκετὰ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Ὡς καύσιμον ὕλην μεταχειρίζονται ξύλον ὀρυκτόν, (ἀπὸ βάσῃ τὰ ὁποῖα ἔχουν ταφῇ εἰς προκατακλυσμιαίαν ἐποχήν). Ἐκ τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τοὺς γαιάνθρακας, μεγάλαι ποσότητες εὑρίσκονται εἰς τὰς νήσους ταύτας, ἐκτὸς τῶν ὀστῶν τῶν κητῶν, τὰ ὁποῖα καίονται ἐπίσης. Μία ὀπή, φθάνουσα μέχρι τῆς στέγης τῶν τρωγλῶν τούτων, φέρει ἔξω τὸν καπνὸν ἀπὸ τὰς πρωτογενεῖς των ἑστίας. Διὰ τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἔδαφος φαίνεται ἀναδίδον ἀτμούς. Τρέφονται δὲ οἱ ἰθαγενεῖς κυρίως ἀπὸ κρέας ρέννου (τὰ μηρυκαστικὰ ταῦτα εἶνε πολυάριθμα εἰς τὰς νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους), κατὰ δεύτερον λόγον ἀπὸ κρέας ταράνδου καὶ ἀπὸ παστοὺς ἰχθεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων κάμνουν μεγάλας προμηθείας πρὸ τοῦ χειμῶνος. Τέλος, ὡς μονάρχης ἀπόλυτος ἐβασίλευε τότε τῶν ἰθαγενῶν τῶν Λιακχῶφ αὐστηρός τις ἀρχηγός, ὀνομαζόμενος Τσου-Τσούκ.

Εἰς τοιαύτας χεῖρας ἔπεσεν ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην τοῦ Βεριγγείου, νὰ καταλήξουν εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Λιακχῶφ, νὰ εὑρεθοῦν ἐνώπιον ἀνθρώπων τόσον ὀλίγον φιλοξένων καὶ πολιτισμένων— ἄ, τοῦτο ὑπερέβαινε πραγματικῶς τὰ ὅρια τῆς κακοτυχίας. Διὰ τοῦτο ὁ Κασκαμπὲλ δὲν ἔκρυπτε ποσῶς τὴν δυσαρέσκειάν του, βλέπων ἑαυτὸν περιστοιχιζόμενον.

ὑπὸ ἑκατοντάδας ἰθαγενῶν, οἱ ὁποῖοι οὐρλιάζον, ἐχειρονόμουν καὶ ἠπείλουν ἀκόμη τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς.

«Ἔ! μὰ τί διάβολο θέλουν αὐτοὶ οἱ πίθηκοι! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ἀπωθήσας τοὺς τολμηροτέρους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον πλησιάσῃ πάρα πολύ.

— Μὲ μᾶς τὰ ἔχουν, πατέρα, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης.

— Παράξενος τρόπος ὑποδοχῆς! Μήπως ἔχουν ὄρεξιν νὰ μας φάγουν;

— Ὄχι δά· μοῦ φαίνεται μόνον ὅτι θέλουν νὰ μας κρατήσουν, νὰ μας φυλακίσουν εἰς τὴν νῆσόν των.

— Νὰ μας φυλακίσουν;

— Ναί, ὅπως ἐφυλάκισαν δύο ναύτας, ποῦ ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς!»

Ὁ Γιάννης δὲν ἐπρόφθασε νὰ δώσῃ περισσοτέρας ἐξηγήσεις. Δωδεκὰς ἰθαγενῶν συνέλαβον τὸν κύριον Σέργιον καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἑκόντες ἄκοντες ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τὸ χωρίον Τουρκέφ, τὴν πρωτεύουσαν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἀρχιπελάγους.

Συγχρόνως εἰκοσάς ἄλλων ἰθαγενῶν διηυθύνθησαν πρὸς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεδίδετο ἐλαφρὸς καπνός, ὁρατὸς πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τὸ ἔσχατον φῶς τῆς ἡμέρας.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας οἱ αἰχμάλωτοι ἔφθασαν εἰς τὸ Τουρκέφ, ὅπου εἰσήχθησαν εἰς εὐρεῖαν τρώγλην, ἐσκαμμένην ὑπὸ τὴν χιόνα.

«Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε αἱ φυλακαί», εἶπεν ὁ Κασκαμπὲλ μόλις τοὺς ἄφησαν μόνους πέριξ τῆς ἑστίας, τῆς ἀνημμένης εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὑπογείου.

Ἐκεῖ ἐν πρώτοις ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη διηγήθησαν τὰς περιπετείας των. Τὸ τεμάχιον τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερε διηυθύνθη πρὸς δυσμάς, ἀφ' οὗ ἀπεκρύβη ὀπισθεν τῶν πλεόντων πάγων. Ὁ Γιάννης ἐκράτει τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τους, φοβούμενος μὴ ἀνατραπῇ ἐκ τῶν συγκρούσεων καὶ τῶν τιναγμῶν. Δὲν εἶχον τροφάς, δὲν εἶχον στέγην, ἐφοβοῦντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καταποντισμόν, ἀλλὰ παρηγοροῦντο ἀμοιβαίως καὶ ἤλπιζον... Ἐπῆλθεν ἡ ἡ νύξ... σκότος βαθύτατον... Μακρόται ὧραι διέρρευσαν φόβου καὶ ἀγωνίας... Ἐπὶ τέλους ἔλαμψεν ὠχρὰ ἡ αὐγή, ὅτε ἡ ἐλαφρὰ ἀλλὰ πιστὴ αὐτῶν σχεδία ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς παγωμένης θαλάσσης. Ἐσώθησαν!... Ἤρχισαν τότε νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τοῦ πάγου κατὰ τύχην καὶ ἐπλανήθησαν οὕτως ἐπὶ πολύ, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον Κοτελνγῆ καὶ ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν.

— Εἶπες, Γιάννη, ὅτι καὶ ἄλλους δύο ναυαγοὺς κρατοῦν αὐτοὶ φυλακισμένους; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σέργιος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ τους εἴδατε;

— Ὄχι, κύριε Σέργιε, ἀπήντησεν ἡ Καγέττη. Ἀλλὰ ἠμπόρεσα κάπως νὰ ἐννοήσω τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν, διότι ὁμιλοῦν ρωσσικὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔμαθα ὅτι ἐκράτησαν δύο ναύτας εἰς τὸ χωρίον των.

Τῷ ὄντι ἡ γλῶσσα τῶν βορείων φύλων τῆς Σιβηρίας εἶνε ἡ Ρωσσική, ὥστε ὁ κύριος Σέργιος ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς κατοίκους τῶν Λιαχχώφ. Ἀλλὰ τί καλὸν νὰ περιμείνῃ τις ἀπὸ τοὺς λῃστὰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι, διωκόμενοι ἀπὸ τὰς πολυανθρώπους ἐπαρχίας, τὰς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν, εὗρον ἄσυλον εἰς τὰς νήσους τῆς Νέας Σιβηρίας, ὅπου δὲν ἐφοβοῦντο πλέον τὴν Ρωσσικὴν κυβέρνησιν;

Ἡ ὀργὴ τοῦ Κασκαμπὲλ στερηθέντος οὕτως ἀπροόπτως τῆς ἐλευθερίας του καὶ συλλογιζομένου ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι θανεκάλυπτον καὶ θὰ ἐλῃστευον τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν», εἶνε ἀπερίγραπτος.

— Ἔλα, ἡσύχασε, Καῖσαρ! τῷ ἔλεγεν ἡ Κορνηλία. Δέν σε ὠφελεῖ εἰς τίποτε ὁ θυμός. Συλλογίσου ὅτι ἠμποροῦσε νὰ πάθωμεν καὶ χειρότερα.

— Χειρότερα, Κορνηλία;

— Πολὺ χειρότερα, Καῖσαρ! Γιὰ συλλογίσου νὰ ἐχάναμε τὸν Γιάννην καὶ τὴν Καγέττην! Ἀλλὰ νὰ πού τους ηὕραμεν καὶ εἴμεθα ὅλοι σῶοι καὶ ὑγιεῖς! Δὲν εἶνε θαῦμα που διεφύγαμεν τόσους κινδύνους, καὶ ἀντὶ νὰ θυμώνῃς τώρα καὶ νὰ παραφέρεσαι, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν θείαν Πρόνοιαν;

— Τὴν εὐχαριστῶ, Κορνηλία, τὴν εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς. Μοῦ ἐπιτρέπεται ὅμως, νομίζω, νὰ καταρασθῶ τὸν διάβολόν πού μας ἔρριψε 'ς τὰ νύχια αὐτῶν τῶν κακούργων...» Ἄνθρωποι εἶνε αὐτοὶ ἢ κτήνη;»

Ἂν εἶχε δίκαιον ὁ Κασκαμπέλ, δὲν εἶχεν ἄδικον ὅμως καὶ ἡ Κορνηλία. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» δὲν ἔλειπεν! Ὅσοι ἀπῆλθον ἀπὸ τὸ Πὸρτ-Κλαράνς, τόσοι εὑρέθησαν εἰς τὸ χωρίον Τουρκέφ.

«Ναί... μέσα σὲ μιὰ τρύπα σὰν τὰ κουνάδια καὶ τοὺς τυφλοπόντικους! ἐψιθύρισεν ὁ Κασκαμπέλ. Οὔτε ἀρκούδια δὲν θὰ κατεδέχοντο νὰ φωλιάσουν ἐδῶ-μέσα!

— Μπρέ! ἐξεχάσαμε τὸν Μακρολέλεκα!» ἀνέκραξε τότε ὁ Ἀλέκος.

Πραγματικῶς, τί ἀπέγεινεν ὁ πιστὸς Μακρολέλεκας; Τὸν εἶχον ἀφήσῃ νὰ φυλάττῃ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν». Ἀρά γε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, εἶχεν ὑπερασπίσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου του; Ἀρά γε, εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀγριανθρώπων ἐκείνων;

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἀλέκος ἐνεθυμήθη τὸν Μακρολέλεκαν:

— Ἀμὲ ὁ Ζάκος; εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀμὲ ὁ Τζὼν Μπούλ; εἶπεν ἡ Ναπολέαινα.

— Ἀμὲ τὰ σκυλιά; προσέθεσεν ὁ Γιάννης.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀνησύχουν πρωτίστως διὰ τὸν ἀγαθὸν Μακρολέλεκαν. Ὁ πίθηκος, ὁ παπαγάλος, ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος ἤρχοντο κατὰ δεύτερον λόγον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη θόρυβος ἔξω. Ἀντήχουν ὕβρεις, βλασφημίαι καὶ ὑλακαί. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου ἠνοίχθη ἀποτόμως, ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος εἰσώρμησαν καὶ μετ' αὐτοὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ Μακρολέλεκας.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε! ἀνέκραξεν Ἔκτος ἄν... δὲν εἶμαι ἐγώ... γιατί, μὰ τὸν Θεό, δὲν ξεύρω πιὰ ποῦ βρίσκομαι καὶ τί εἶμαι!

— Εἶσαι ὁ Μακρολέλεκας καὶ εὑρίσκεσαι ἀκριβῶς ὅπου εὑρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ, τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἡ «Εὔδρομος Οἰκία»; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Κορνηλία.

— Αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι τὴν ἀνεκάλυψαν μέσα 'ς τὰ χιόνια, ἀπήντησεν ὁ Μακρολέλεκας, ἐξεύχθησαν οἱ ἴδιοι σὰν νὰ ἦσαν ζῷα καὶ τὴν ἔσυραν εἰς τὸ χωρίον των.

— Καὶ ὁ Ζάκος;

— Ἐπῆραν καὶ τὸ Ζάκο.

— Καὶ ὁ Τζὼν-Μπούλ;

— Ἐπῆραν καὶ τὸν Τζὼν-Μπούλ.

Τελοσπάντων, ἀφ' οὗ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἐκρατεῖτο εἰς τὸ Τουρκέφ, καλλίτερον ἦτο ποῦ ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ «Εὔδρομος Οἰκία», μολονότι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ λῃστευθῇ.

Ἐν τούτοις ἤρχισαν νὰ πεινοῦν, δὲν ἐφαίνετο δὲ πιθανὸν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ διατρέφουν τοὺς φυλακισμένους των. Εὐτυχῶς ὁ προβλεπτικώτατος Μακρολέλεκας, εἶχε λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ γεμίσῃ ὅσον ἠδύνατο τὰ θυλάκιά του. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκεῖθεν μερικὰ κυτία παστῶν κρεάτων, τὰ ὁποῖα ἤρκεσαν διὰ τὸ πρῶτον γεῦμα. Μετὰ τοῦτο, καθεὶς ἐτυλίχθη μὲ τὴν γούνα του καὶ ἐκοιμήθη ὅπως ἠμπόρεσε, μέσα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καθίστα σχεδὸν ἀποκνιστικὴν ὁ καπνὸς τῆς ἑστίας.

Τὴν ἐπαύριον — 5 Δεκεμβρίου, — ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν φυλακήν των καὶ ἀνέπνευσαν μὲ ἀπερίγραπτον ἀνακούφισιν τὸν ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου, μολονότι τὸ ψῦχος ἦτο ἀρκετὰ δριμύ.

Τοὺς ὡδήγησαν ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ Τσοὺ-Τσούκ.

Ὁ ἄρχων οὗτος, — φυσιογνωμία πονηρὰ καὶ πολὺ ὀλίγον ἐλκυστική, — κατῴκει εἰς ὑπόγειον εὐρύτερον καὶ ἀνετώτερον ἀπὸ τὰς τρώγλας τῶν ὑπηκόων του. Ἡ κατοικία αὕτη ἦτο ἐσκαμμένη παρὰ τοὺς πόδας χιονοσκεποῦς βράχου, ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου ἐσχημάτιζεν ἀρκετὰ καθαρῶς μίαν κεφαλὴν ἄρκτου.

Ὁ Τσου-Τσοὺκ ἐφαίνετο ὡσεὶ πεντηκοντούτης. Τὸ ἄτριχον πρόσωπόν του, μὲ τοὺς μικροὺς ἐκείνους καὶ ζωηροὺς ὡς ἀνημμένους ἄνθρακας ὀφθαλμούς, προσελάμβανεν ἔκφρασιν ζῳώδη ἀπὸ τοὺς μακροὺς ὀξεῖς ὀδόντας, οἱ ὁποῖοι ἀνεσήκωνον τὰ χείλη του. Καθήμενος ἐπὶ σωροῦ διφθερῶν, ἐφόρει ἐνδύματα ἀπὸ δέρμα ρένγου, ὑποδήματα ἀπὸ δέρμα φώκης, καὶ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ γούναν.

«Αὐτὸς φαίνεται πλούσιος ἄνθρωπος», ἐψιθύρισεν ὁ Κασκαμπέλ.

Πλησίον του ἐκάθηντο δύο ἢ τρεῖς ἐκ τῶν κροκρίτων τῆς πατριᾶς. Ἔξω δὲ ἐπερίμενον περὶ τοὺς πεντήκοντα ἰθαγενεῖς, ἐνδεδυμένοι σχεδὸν ὅπως καὶ ὁ ἀρχηγός των, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸ φύλον, ὑπὸ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα φοροῦν ἀπαράλλακτα ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς Νέας Σιβηρίας.

Ὁ Τσου-Τσοὺκ ἀπηύθυνε τὸν λόγον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὸν κύριον Σέργιον, τοῦ ὁποίου βεβαίως ἐμάντευε τὴν ἐθνικότητα, καὶ τῷ εἶπεν εἰς ἀρκετὰ καθαρὰν ρωσσικήν.

«Ποῖος εἶσθε;

— Ὑπήκοος τοῦ Τσάρου! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ αὐτοκρατορικὸς τίτλος θὰ ἐκεβάλλετο κάπως εἰς τὸν κυρίαρχον τοῦ Ἀρχιπελάγους.

— Καὶ αὐτοὶ ἐδῶ; ἐπανέλαβεν ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ δείξας τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

— Γάλλοι! ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος.

— Γάλλοι; ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχηγός, ὡς νὰ ἤκουε πρώτην φορὰν ὅτι ὑπῆρχε λαὸς ἢ φυλὴ μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Καὶ ἐκείνη ἐκεῖ; προσέθεσε δείξας τὴν Καγέττην, διότι ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ νεᾶνις θὰ εἶχεν ἄλλην πατρίδα.

— Εἶνε Ἰνδή! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

(Ἕκεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

«Ἄνδρα μου, ἐγὼ σοῦ το εἶπα καὶ σοῦ το ξαναλέγω: Ἤθελα νὰ ἐγινόμουν κυρία, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ἡμέρα μονάχα! Τί εὐτυχισμένη ζωὴ ποῦ περνοῦν οἱ κυρίες! Καλοτρώγουν, καλοπίνουν, καλοντύνονται καὶ δὲν κάμνουν τίποτα. Ἐγὼ ἀπὸ ὀκτὼ χρονῶν κορίτσι δουλεύω νύχτα-μέρα σὰν τὸ σκυλί, φορῶ παληόρουχα καὶ... ὁ Θεὸς πειά το ξέρει τὶ τρώγω!

— Ὄχι βέβαια πιτσούνια κάθε-μέρα! ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κὺρ Διαμάντης, ὁ ἄνδρας τῆς Ἀγγέλως.

— Τὸν κατρὸ ποῦ μαζεύω τὰ ξύλα που κόβεις εἰς τὸ λόγγο, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀγγέλω, καὶ τὰ δένω, καὶ κοκκινίζουν τὰ χέρια μου ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ τὰ χουχουλίζω γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, τότε θυμοῦμαι τὴς εὔμορφες ἐκεῖνες κυρίες μὲ τὰ κάτασπρα χέρια, ποῦ χωρὶς νὰ εἶνε κουρασμένες κάθουνται σὲ πολυθρόνες καὶ ἀναπαύονται ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ λέγω πάντα ἀπὸ μέσα μου: Ἄχ, ἂς ἤμουν κ' ἐγὼ σὰν κι' αὐτές, γιὰ μία ἡμέρα μονάχα!

— Ὅλῳ αὐτὸ κοπανίζεις, εἶπεν ὁ κὺρ Διαμάντης.

— Καὶ πῶς το λέγω, τί μὲ τοῦτο; ἀπήντησεν ἡ Ἀγγέλω. Ποῦ εἶνε ἡ μάγισσα πού θὰ με κάμῃ ἀπὸ φτωχὴ χωριάτισσα, μεγάλη κυρία!

Ὁ κὺρ Διαμάντης ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν ἀπήντησε:

— Ναί, καλὰ λές, μάγισσες δὲν ὑπάρχουν τώρα, τοὐλάχιστον εἰς τὸ χωριό μας. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ πού το ἐπιθυμεῖς τόσῳ, ἐγὼ θὰ σε εὐχαριστήσω: Θὰ σε κάμω κυρία γιὰ μιὰ μέρα!

— Ἀλήθεια; Ὦ, ἄνδρα μου, τί εὐτυχισμένη ποῦ θὰ εἶμαι! Μὰ πῶς θὰ το κατορθώσῃς;

— Μὰ νά: δὲν εἶπες πῶς ἡ κυρίες ἔχουν ὡραῖα φορέματα; Ἔ, τὴν ἡμέρα ἐκείνη φόρεσε τὰ νυφιάτικά σου, δόξα τῷ Θεῷ τὰ ἔχεις ἀκόμα. Θέλεις καὶ πολυθρόνα; Θὰ δανεισθῶ γιὰ μιὰ μέρα τὴν πολυθρόνα τοῦ κὺρ-Μήτρου, πού την ἔκαμε ὅταν εἶχε τὴ γυναῖκά του ἄρρωστη. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ κυρίες δὲν κάνουν τίποτε καὶ ἔχουν ὑπηρέτες, καὶ σὺ γιὰ μιὰ μέρα μὴν κάμῃς τίποτε καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὑπηρέτης σου. Ἔτσι στοχάζομαι ὅτι θὰ σου περάσῃ αὐτὴ ἡ παράξενη ἐπιθυμία πού σου ἦλθε, καὶ δὲν θὰ μου τρῶς πειὰ ταῦτιά.

— Ἄ, μὰ ἐσύ, ἄνδρα μου, ἀξίζεις ὅ,τι πῆς! Ἀνέκραξε κατενθουσιασμένη ἡ Ἀγγέλω. Μόνον τὸ φαγητὸ δὲν συλλογίστηκες. Ἡ μεγάλες κυρίες δὲν τρῶνε πατάτες καὶ μαῦρο ψωμί.

— Ἔννοιά σου κ' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Θὰ πάγω νὰ ψαρέψω, καὶ θὰ σου ἔχω ψάρι καὶ σφουγγάτο τὸ μεσημέρι. Θὰ σφάξω καὶ μιὰ κόττα, — δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε δυό, — καὶ θὰ σού την ψήσω γιὰ τὸ βράδυ μὲ μιὰ καλὴ σαλάτα ἀπὸ ὅλα τὰ χορταρικὰ τῆς ἐποχῆς.

— Λὲς νὰ φθάνουν αὐτὰ γιὰ μιὰ κυρία, Διαμάντη μου;

— Ἔτσι λέω, Ἀγγέλω μου!

— Τότε λοιπὸν προσδιόρισε τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ γίνω ἐγὼ κυρία καὶ σὺ ὁ ὑπηρέτης μου.

— Μπᾶ! αὔριο ἀμέσως ἂν θέλῃς.»

Τῷ ὄντι τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀγγέλω, ἀντὶ νὰ σηκωθῇ πρωΐ-πρωΐ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος, ἔμεινε πολὺ ἀργὰ εἰς τὴν κλίνην, ὅθεν ἔδιδε τὰς διαταγάς της εἰς τὸν κὺρ-Διαμάντην, ὁ ὁποῖος ἐπηγαινοήρχετο, ἀπαντῶν ὁλονέν: «Μάλιστα, κυρία!» Ἡ Ἀγγέλω ἦτο πανευδαίμων.

Ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη, ἐλούσθη, ἐντεινίσθη, ἐφόρεσε τὸ νυμφικὸν φόρεμά της καὶ ὅλα της τὰ χρυσαφικά. Καὶ ὅσον ἐγίνετο ἡ μακρὰ καὶ πολύπλοκος αὐτὴ τουαλέτα, ὁ μάγειρός της ἡτοίμαζε τὰ φαγητὰ καὶ ἔστρωνε τὸ τραπέζι. Ἔφαγε μόνη της, ὑπηρετουμένη ἀπὸ τὸν κὺρ Διαμάντην, μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Κατόπι ἐξηπλώθη εἰς τὴν πολυθρόνα τοῦ κὺρ-Μήτρου μ' ἔκφρασιν ὑπερτάτης εὐδαιμονίας καὶ ἐν ᾧ ὡμίλει μὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μαλακωτέραν, γλυκυτέραν φωνήν, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, διότι εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι το ἐσυνήθιζον τοῦτο αἱ κυρίαι τῆς πόλεως. Καὶ ὁ ἀγαθὸς κὺρ Διαμάντης τὴν ἐθαύμαζε πολὺ καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του: «Ἄμα θέλῃ ἡ γυναῖκά μου, βλέπω, γίνεται μεγάλη κυρία 'ς τὴν ἐντέλεια!»

Ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ὡραιοτάτη καὶ ἦλθεν ἡ ἑσπέρα — πολὺ γρήγορα κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ἀγγέλως, ἡ ὁποία ἔβλεπεν ἐγγίζον τὸ τέλος τοῦ ὡραίου της ὀνείρου. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶχεν ἤδη παρατεθῇ ῥοδοκόκκινη καὶ ὀρεκτικωτάτη ἡ θυσιασθεῖσα ὄρνιθα.

«Κυρία, εἶπεν ὁ κὺρ Διαμάντης' πηγαίνω μὲ τὴν ἄδειάν σας νὰ πάρω λίγο κρασὶ καλό.

— Πήγαινε καὶ νὰ γυρίσῃς γρήγορα, γιατὶ πεινῶ!» ἀπήντησεν ἡ κυρία.

Ἡ Ἀγγέλω ὅταν ἔμεινε μόνη ἠμιέκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στενάξασα ἐσυλλογίσθη: «Τί εὐτυχεῖς ἀλήθεια ποῦ εἶνε ὅσες εἶνε κυρίες ὅλες τὲς ἡμέρες!»

Ἐλαφρὸς κρότος διέκοψε τὰς σκέψεις της: ἦτο ἡ γάτα, ἡ ὁποία, ἔλκυσθεῖσα ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τοῦ συμποσίου, ἐζήτει τὸ μερίδιόν της... Ἐμυρίσθη δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐπιτέλους ἐννόησεν ἀπὸ ποῦ ἤρχετο, ἐπήδησε μιὰ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἤρχισε νὰ λείχῃ τὸ ψητόν.

Ἡ κυρία ἀπὸ τὴν πολυθρόναν ἠρκέσθη νὰ φωνάξῃ μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν: «Ἡ γάτα! ἡ γάτα!»

Ἡ γάτα ὅμως ἀφ' οὗ ἐδοκίμασεν ἀρκετὰ τὴν σάλτσαν, ἐρρίφθη εἰς τὸ κρέας, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπίσης ἐξαίρετον.

Ἡ Κυρία, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν, ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ: «Ἡ γάτα! διῶξτε τὴ γάτα!»

Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἦτο διὰ νὰ την ἀκούσῃ, οὔτε ἡ γάτα ἔφευγε μόνη της, προσέθεσε μὲ ὀλίγον θυμόν: «Ἄχ! ἂς μὴν ἤμουν κυρία, νἄβλεπες πῶς θὰ σου ἔσπαζα τὰ κλευρά σου μὲ το σκουπόξυλο!»

Εἶχεν ἤδη φαγωθῇ ἡ μισὴ ὄρνιθα, ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ κὺρ Διαμάντης· ἡ γάτα, μόλις τὸν εἶδεν, ἐτρόμαξε καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

— Μάντεψε διάβολο! εἶπεν ὁ κὺρ Διαμάντης, ἄφησες, καϊμένη, τὴ γάτα καὶ ἔφαγε ὅλη τὴν ὄρνιθα!

— Ἂς ἔχῃ χάρι ποῦ εἶμαι κυρία,

εἶπεν ἡ Ἀγγέλω, εἰδεμή της ἔδειχνα. Ἀλλὰ ἡ κυρίες δὲν κυνηγοῦν τὶς γάτες μὲ τὰ σκουπόξυλα!

— Ἔτσι ἔ; νομίζεις; εἶπεν ὁ κὺρ Διαμάντης, μᾶλλον ὡς κὺρ Διαμάντης τώρα παρὰ ὡς ὑπηρέτης. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις μεγάλο λᾶθος. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, θὰ φάγω ἐγὼ τὴν ἄλλη μισὴ ὄρνιθα· καὶ σύ, κυρία μου, θὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς χωρὶς νὰ δειπνήσῃς!»

Δυστυχὴς Ἀγγέλω! Πῶς ἐτελείωσεν ἡ τόσῳ ποθητὴ ἡμέρα!

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἡ Ἀγγέλω ἔγινε πάλιν Ἀγγέλω, ἐγύριζε μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὸ δάσος μὲ ἕνα φόρτωμα ξύλα εἰς τὴν ῥάχιν, ἐνθυμήθη τὰ χθεσινὰ καὶ εἶπε:

— Τί κρῖμα, ἄνδρα μου, νὰ μὴν ἠμπορέσω νὰ εἶμαι κυρία οὔτε μιὰ μέρα ὁλόκληρη!

— Παρηγορήσου, Ἀγγέλω μου, ἀπήντησεν ὁ κὺρ Διαμάντης. Μοῦ εἶπαν ὅτι καὶ ἡ μεγάλες κυρίες τιμωροῦνται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των, ὅταν δὲν κάμνουν καλά...

— Ἔ, τότε, ἄνδρα μου, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε...»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι μ' ἄγρια μάτια,
Τὰ ἔρμα του διαβαίνοντας μιὰ μέρα μονοπάτια,
Σὲ ἀνθρώπου κόμπο πιάνεται
Κ' ἡ λεφτεριά του χάνεται.

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι ἀγριεμένο
Μὲ μουγκρητὸ τὲς ἐρημιὲς τρομάζει πονεμένο
Κι' ὅμως τοῦ κάκου δέρνεται,
Τοῦ κάκου χάμου σέρνεται.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, ποντίκι τρυπωμένο
Ἀκούει, καὶ τρέχει,—τὶ νὰ ἴδῃ! Τὸ Βασιλιὰ πιασμένο!
Λυπήθηκε, ταράχτηκε,
Καὶ στὴ θηλειὰ πετάχτηκε.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, μιᾶς γάτας παιχνιδάκι,
Νὰ κόβῃ ἀρχίζει τὴ θηλειὰ μὲ σίδερο δοντάκι.
Καὶ χούρτς, καὶ χούρτς, ξελύνεται,
Κι' ὁ φίλος λάφι γίνεται.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἑωρτάταμεν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας μας θρησκευτικὰς ἑορτάς. Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπὸ τῆς λαμπροτέρας μεγαλοπόλεως μέχρι τοῦ ἀφανεστέρου χωρίου, ἑκατομμύρια κωδώνων ἐσκόρπισαν εἰς τὸν ἀέρα τὴν πανηγυρικὴν αὐτῶν συναυλίαν, ἑκατομμύρια λαμπάδων διέχυσαν τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῶν φωτοχυσίαν, ἑκατομμύρια εὐσεβῶν χριστιανῶν προσεκύνησαν, ἱκέτευσαν, ἐλιτάνευσαν τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον κατὰ τὴν ἔνδοξον αὐτὴν ἐπέτειον τῆς θείας Κοιμήσεώς Της.

Συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν ἑορτάσιμον κίνησιν, ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς, συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας, ἡ ὁποία θερμαίνει ἀναρίθμητα στήθη, καὶ ἀναπλάσατε τὴν οὐρανίαν, τὴν δυσθεώρητον δόξαν, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν μακαρίαν αὐτὴν Γυναῖκα καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ὠχριᾷ καὶ ἐκμηδενίζεται κάθε ἀνθρωπίνη δόξα, κάθε ἐγκόσμιον μεγαλεῖον!

Παρῆλθον περισσότερα ἀπὸ χίλια ἐνεακόσια ἔτη ἀφότου, εἴς τινα πόλιν τῆς Ἰουδαίας, ἔζη νεᾶνις ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τοῦ Δαυὶδ καταγομένη, ὡραία ὡς ἄγγελος, σεμνή, ἁγνή, εὐσεβής. Τὴν ἐλάτρευαν ὅσοι την ἐγνώριζαν, διὰ τὰ καρθενικά της προτερήματα. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε, βλέπων αὐτήν, ὅτι τὸ μέλλον της θὰ ἦτο ἀξιοζήλευτον καὶ θὰ ἐνδεικνύετο παράδειγμα περιφανὲς ἀρετῆς, ὅταν ἡ νεᾶνις ἐκείνη ἡ περικαλλὴς θὰ εἰσήρχετο μετ' ὀλίγον ἐν φόβῳ Θεοῦ ὡς γυνὴ εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ τόπου της. Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ προφητεύσῃ ἀπὸ τότε ὁποία δόξα θὰ περιέβαλλεν εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν δεκαεξάετιδα Μαρίαν; Ὦ, κανεὶς βεβαίως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ το φανταστῇ, ὅπως κανεὶς δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχήν της καὶ νὰ ἴδῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν θησαυσαυρὸν τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς εὐσεβείας, τὸν ὁποῖον ἐνέκλειεν ἐντὸς αὐτῆς, οὔτε οἱ ἱερεῖς, μετὰ τῶν ὁποίων ἔζησεν εἰς τὸν Ναόν, μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας της.

Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ ἑτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἠθέλησε νὰ στείλῃ εἰς τὴν γῆν τὸν μονογενῆ Του Υἱόν, τὴν Μαρίαν τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης ἐξέλεξε καὶ κατέστησε Μητέρα τοῦ Θεοῦ της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νεαρὰ Ἰουδαία περιεβλήθη πορφύραν, τὴν ὁποίαν καμμία Βασίλισσα τῆς Γῆς δὲν ἐφόρεσε ποτέ, καὶ τὸ ἀγνόν της μέτωπον ἐκοσμήθη διὰ φωτεινοῦ στέμματος, τοῦ στέμματος τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀγγέλων! Ποία διάνοια εἶνε ἱκανὴ νὰ φαντασθῇ καὶ ποία γλῶσσα νὰ ὑμνήσῃ τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον, τὸ ὁποῖον ηὐλόγησεν ἐξ οὐρανοῦ τὴν καλωσύνην, τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν εὐσέβειαν τῆς Παρθένου Μαρίας; Μόνον οἱ Ἄγγελοι θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ το κάμουν, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι οὐρανόθεν συνέψαλλον ἀοράτως μετὰ τῶν μαθητῶν, ὅτε ἐκηδεύετο ἡ κοιμηθεῖσα Θεοτόκος, εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανῆ.

Ὅσον ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου, τόσον καὶ ὁ θάνατός της. Ἄγγελοι τὴν εἰδοποίησαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν περὶ τούτου· νεφέλαι δὲ ἔφερον καὶ συνήθροισαν εἰς τὴν οἰκίαν της τοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμή, ἡ Θεοτόκος ἀνεπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης της, διέταξε τὸ σῶμά της ὡς ἐπεθύμει καὶ ἄνευ ἀγωνίας, ἐν τῇ ἱερωτέρᾳ γαλήνῃ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Υἱόν της. Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμά της μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Θεὸς παρέλαβεν εἰς τοὺς οὐρανούς. Ὁ τάφος της εὑρέθη κενός, ὅπως ὁ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Θεοτόκος ἀνελήφθη.

Καὶ ἐκεῖ εἰς τοὺς οὐρανούς, εἰς τὴν αἴγλην, ἡ ὁποία την περιβάλλει, καθημένη παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ της καὶ Θεοῦ, ἡ μήτηρ τῶν τεθλιμμένων παρακαλεῖ, παρακαλεῖ νυχθημερὸν καὶ πρεσβεύει καὶ δέεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ζητοῦσα ἐν τῇ ἀπείρῳ της Καλωσύνῃ, τὸ ἔλεος, τὴν συγκατάβασιν καὶ τὴν συγγνώμην τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Ἀγναὶ καρδίαι τῶν μικρῶν μου φίλων, παρακαλέσατέ την καὶ σεῖς! Παρακαλέσατέ την νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰ εὐσεβῆ σας αἰτήματα, διὰ τοὺς ἁγνούς σας πόθους. Ὅπου καὶ ἂν εἶσθε, ὅσοι καὶ ἂν εἶσθε, σᾶς ἀκούει! Ποτὲ δὲν ἀποκάμνει οὔτε στιγμήν, νὰ παρακαλῇ. Ἂν ὅ,τι ζητῆτε ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶνε καλὸν καὶ εὐσεβές, ἡ Παναγία θὰ τον παρακαλέσῃ καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸ χαρίσῃ. Ἂν ὑποφέρῃ, ἂν δυναστεύεται, ἂν ἀσθενῇ, ἂν βασανίζεται κανὲν ἀγαπητόν σας πρόσωπον, παρακαλέσατέ την. Ἡ Παναγία θὰ το λυτρώσῃ διὰ τῆς μεσιτείας της. Ἀλλὰ προπάντων παρακαλέσατέ την νὰ σας φωτίζῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ σας ἀνοίγῃ τὰ ὄμματα ὥστε Αὐτὴν νὰ ἔχετε πάντοτε οὐράνιον ὑπογραμμὸν ἀγνότητος, καλωσύνης καὶ εὐσεβείας!

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τὸ φεγγάρι φωτεινὸ
ὅταν βγαίνῃ ἀπ' τὸ βουνὸ
ἔχει μοῦτρα στρογγυλὰ
καὶ με βλέπει καὶ γελᾷ.

Μά, μιὰ μέρα δὲν περνῷ,
νὰ κουρεύετ' ἀρχινῷ
σὰν τὰ στρογγυλὰ τυριὰ
ποὺ τα τρῶν τὴ μιὰ μεριά.

Μιὰ βδομάδα καρτερῶ
καὶ γυρνῶ καὶ το θωρῶ
Ἀπ' τὸ μοῦτρο τὸ χρυσὸ
ἔχει μείνῃ τὸ μισό!

Κ' ἕνα βράδυ, μιὰν αὐγή,
πρὶν νὰ δύσῃ, ἡ μόλις βγῇ,
τὸ θωρῶ 'ς τὸν οὐρανὸ
σὰν δρεπάνι φωτεινό.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 260)

Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἠγάπησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ βρέφος μὲ ὅσην τρυφερότητα ἠγάπα καὶ τὴν Λουκίαν. Ἡ μόνη της λύπη ἕως τώρα ἦτο ὅτι δὲν ὑπῆρχε κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τῶν Ἔνσβορτ, ἔφριττε δὲ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι «ὁ μικρὸς κατεργάρης» ὡς ὠνόμαζε συνήθως τὸν Φίλιππον, θὰ ἐκληρονόμει μίαν ἡμέραν τὸν υἱόν της. Καὶ τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικὰς τὰς τελευταίας της ἡμέρας· διὰ τοῦτο οὐδέποτε βασιλόπαις ἐγένετο δεκτὸς μεθ' ὅσης χαρᾶς τὸ βρέφος, τὸ κοιμώμενον μακαρίως εἰς τὴν πολυτελῆ κοιτίδα, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον προετοιμάσῃ.

Ὁ Φίλιππός τα ἔβλεπεν ὅλ' αὐτά, χωρὶς ἴχνος ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἀπεναντίας μ' εὐχαρίστησιν. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι οἱ ὀφθαλμοί του ἐγίνοντο μελαγχολικώτεροι καὶ τὸ πρόσωπον του ὠχρότερον καὶ κατηφέστερον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Ὅταν ἤρχισαν νὰ πνέωσιν οἱ ἄνεμοι τοῦ φθινοπώρου, παρεπονεῖτο ὅτι ἐκρύονε καὶ ὁ Βασέτος παρετήρησεν ὅτι εἶχε καὶ βῆχα, τὸν ὁποῖον ὅμως κανεὶς ἐκτὸς τοῦ γηραιοῦ οἰκονόμου δὲν ἐπρόσεξεν. Ἐν τούτοις ἔχαιρε πολὺ ποὺ ἤρχετο ὁ χειμών, διότι μετὰ τὸν χειμῶνα—ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,—θὰ ἤρχετο ἡ ἄνοιξις, καὶ τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάγουν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Ἡ κυρία Ἔνσβορτ ὑπέφερεν ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ τώρα ἔλεγεν ὅτι τὸν Μάρτιον θὰ μετέβαινον εἰς θερμότερον κλίμα.

Καὶ ὁ Φίλιππος, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀνυπομονησίας, ἐμέτρα τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαί τον ἐχώριζον ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ καὶ πολυπόθητον ἐκείνην στιγμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΔΙΑΥΒΑ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ λαίδη Ἔνσβορτ, ἡ ὁποία πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ ἐξέλθῃ, κατῆλθεν ἐκ τῶν δωματίων της, διπλωμένη μὲ γοῦνες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸν περίπατον. Ὅταν διῆλθεν ἀπὸ

«Βίδε τὸ παιδίον νὰ διασχίσῃ τὸν ὅμιλον». (Σελ. 270 στήλ. α'.)

τὸν προθάλαμον, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν Φίλιππον, καθήμενον πρὸ τῆς ἑστίας. Ἐκεῖ πλησίον εἶχε σύρῃ μίαν πολυθρόναν καὶ ἐκάθητο μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Εἶχον κάτι τι το συγκινητικὸν αἱ ὠχραὶ παρειαὶ τοῦ παιδίου καὶ ἡ ἐν γένει καταβεβλημένη του ὄψις. Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἐνόμισεν ὅτι ἐκοιμᾶτο. Ἀλλὰ τὸ παιδίον, μόλις ἤκουσε τὰ βήματά της ἐγγίζοντα, ἀνεπήδησε καὶ ὠρθώθη ζωηρῶς, τεταραγμένον κάπως καὶ ἐρυθριῶν.

— Κρυόνεις, Φίλιππε, ποῦ κάθεσαι τόσῳ κοντὰ 'ς τὴ φωτιά; ἠρώτησεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ.

— Ὀλίγον... ὄχι πολύ, ἀπήντησε τὸ παιδίον μὲ ἀσθενὲς μειδίαμα.

— Ἐβγῆκες ἔξω σήμερα; ἠρώτησε πάλιν ἡ λαίδη, κατατηροῦσα προσεκτικῶς τὸ παιδίον καὶ διὰ πρώτην φορὰν βλέπουσα τὴν ὠχρότητά του καὶ τὴν ἰσχνότητα.

— Ὄχι, κυρία, δὲν ἐβγῆκα ἀκόμη. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω μάθημα σήμερον, θὰ περιπατήσω ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα.

— Ἔρχεσαι καλλίτερα τώρα νὰ πᾶμε μὲ τὴν ἅμαξα; Πήγαινε νὰ πάρῃς τὸ καπέλο σου καὶ ἔλα μαζί μου.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ προσεκάλει εἰς περίπατον τὸ παιδίον. Ἀφότου ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Βὰν Νόρκωμ, μὲ τὴν Λουκίαν, δὲν εἶχε πλέον κανένα διὰ νὰ την συνοδεύῃ καὶ συχνά, διὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται μόνη, ἔπερνε μαζί της τὸν Φίλιππον. Ἡ κυρία Βὰν Νόρκωμ, μὴ εὑρίσκουσα πλέον τὸ κλῖμα τῆς Ἀμερικῆς κατάλληλον δι' αὐτὴν καὶ φρονοῦσα ὅτι ἡ ὑγεία της θὰ ἐβελτιοῦτο εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἅμα ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ λουτρά, ἀντὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πλησίον τῆς μητρός της, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους μὲ τὴν Λουκίαν, τὴν γαλλίδα παιδαγωγόν, τὴν Ἑλένην καὶ ὅλους της τοὺς ὑπηρέτας. Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἠσθάνετο πολλὴν ὄρεξιν νὰ την συνοδεύσῃ, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἐγεννήθη ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος Ἔνσβορτ καὶ την ἐκράτησε.

Τὰς προσκλήσεις τῆς λαίδης Ἔνσβορτ δὲν ἐδέχετο μὲ πολὺ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ὁ Φίλιππος. Ὁ τυπικὸς καὶ ἐπιδεικτικὸς ἐκεῖνος περίπατος δὲν τον εὐχαρίστει. Ἄλλως τε τὸ δάσος ἦτο τώρα γυμνόν· οὔτε ἓν φύλλον εἰς τὰ δένδρα· οὔτε ἴχνος χλόης κάτω, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς ἐδάφους. Αἱ μικραὶ λίμναι εἶχον παγώσῃ· ὅλα τὰ πτηνὰ εἶχον φύγῃ... ναί, εἶχον φύγῃ διὰ τὰ μεσημβρινά, ὅπου θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἠδύνατο νὰ τἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός...

Ἐνῷ ἡ ἅμαξα διέσχιζε τὴν δενδροστοιχίαν, τὴν ὁδηγοῦσαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, τὴν προσοχὴν τοῦ Φιλίππου ἐκίνησε ὅμιλος παιδίων, τὰ ὁποῖα περιεκύκλουν μικρὸν ἀραπάκι ρακένδυτον καὶ κλαῖον θορυβωδῶς, ἐνῷ ἔτριβεν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς δύο του γρόνθους τοὺς ὀφθαλμούς του. Προφανῶς εἶχε λάβῃ χώραν συμπλοκή, εἰς τὴν ὁποίαν

ὁ μικρὸς μαῦρος εἶχε νικηθῆ. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Φιλίππου ἐκινήθη ζωηρότατα, διότι πάντοτε, καθὼς εἴπομεν, συνεπάθει πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἠγάπα νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς τυραννουμένους. Ἔξαφνα ἀνεφώνησεν:

— Ὁ Λίλυβελ! εἶνε ὁ Λίλυβελ! Θωμᾶ, προσέθεσεν ἐγερθεὶς καὶ δράξας τὸν βραχίονα τοῦ ἀμαξηλάτου, στάσου νὰ καταιδῶ. Εἶνε ὁ Λίλυβελ καὶ αὐτὰ τὰ παληόπαιδά τον βασανίζουν. Στάσου! Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τον βοηθήσω!

Ὁ Θωμᾶς ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴν διαταγὴν καὶ ἐκράτησε τοὺς ἵππους. Ὁ Φίλιππος τότε, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν πρὸς τὴν λαίδην Ἔνσβορτ, κατῆλθε καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν ὅμιλον.

Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ δὲν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὰ διατρέχοντα, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν—φαντάζεσθε πλέον μὲ ποίαν ἔκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν,—εἶδε τὸ παιδίον νὰ διασχίσῃ τὸν ὅμιλον, ὠθοῦν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ νὰ θλίψῃ φιλικώτατα καὶ διαχυτικώτατα τὰς δύο μαύρας χεῖρας τοῦ παραδοξοτέρου βλαστοῦ τῆς αἰθιοπικῆς φυλῆς, τὸν ὁποῖον εἶδεν ἐπὶ ζωῆς της!

Ὁ Θωμᾶς, μ' ἕνα μορφασμὸν τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζεν, ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν του, ἤγγισε τὴν ἄκραν τοῦ πίλου του καὶ τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐκείνη, δρόμο! Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ ἐτρελάθηκε!

Ὅταν τὰ ρακένδυτα μαγκόπαιδα εἶδον τὸ ὡραῖον καὶ καλοενδεδυμένον ἐκεῖνο παιδίον νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸν πολυτελῆ του δίφρον καὶ νὰ ὁρμήσῃ κατεπάνω των, διεσκορπίσθησαν ἀμέσως καὶ ἀφῆκαν τὸν Λίλυβελ μὲ τὸν Φίλιππον νὰ ἀποτελέσουν τὸ κέντρον ἑνὸς κύκλου περιέργων.

Ὁ μικρὸς μαῦρος δὲν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Φίλιππον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξάλισε μὲ κατακλυσμὸν ἐρωτήσεων:

— Ἀπὸ ποῦ ἦλθες; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ; Ἦλθε μαζί σου καὶ ἡ Κελίνα; — καὶ πλῆθος ἀκόμη ἐρωτήσεων τοιούτων, εἰς τὰς ὁποίας συγκατετέθη τελοσπάντων νὰ ἀποκριθῇ ὁ Λίλυβελ, ἀσθμαίνων ἀκόμη καὶ τρίβων περισσότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τοὺς γρόνθους:

— Σεῖς εἶσθε, κύριε Φίλιππε; Ποῦ νὰ σας γνωρίσω μὲ τὰ ὡραῖα αὐτὰ ροῦχα! Τί εὔμορφη ποῦ εἶνε ἡ ζακέτα σας μὲ αὐτὴ τὴ γοῦνα γύρω-γύρω καὶ αὐτὸ τὸ βελουδένιο πανταλόνι. Ὤ, βέβαια, ἂν δέν μου ὡμιλούσατε δέν θά σας ἐγνώριζα ποτέ!

Καὶ ὁ Λίλυβελ παρετήρει τὸν παλαιόν του φίλον μὲ θαυμασμόν, ἐνῷ οἱ ὀδόντες του ἔτριζον τόσον ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

— Μὰ πῶς ἦλθες ἐδῶ; δέν θά μου 'πῇς ἐπὶ τέλους; ἠρώτα ὁ Φίλιππος.

— Μὰ νά, μ' ἕνα βαπόρι μεγάλο-μεγάλο, ἀπὸ ἐκεῖνα που ξεύρετε· ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ. Ἡ μητέρα μ' ἔδειρε, γιατί... τῆς ἔχασα κάτι λεπτά... δηλαδὴ νὰ 'ποῦμε, δέν τα ἔχασα...

— Ἀλλὰ τί;

— Ἀλλὰ... ἀγόρασα κάμποσα γλυκίσματα καὶ ἄλλα πράγματα καὶ τα ἐμοίρασα εἰς τοὺς φίλους. Ἔπειτα ἐπλήρωσα καὶ ἐπήγαμε εἰς τὸ Ἱπποδρόμιο, ὅπου εἴδαμε κάτι ἄλογα νὰ τρέχουν καὶ κάτι κυρίες νὰ πηδοῦν ἐπάνω, σὰν νὰ ἦταν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί. Τότε λοιπὸν ἐθύμωσε ἡ μητέρα καὶ μ' ἔδειρε 'στὰ καλά. Τότε λοιπὸν ἐθύμωσα κ' ἐγὼ καὶ ἔτρεξα 'ς ἕνα βαπόρι κου ἦταν ἐκεῖ καὶ ἐκρύφθηκα μέσα... Ὤ, τί ὑπέφερα, τί ἄρρωστος που ἤμουν!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 45ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1895 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1895 δημοσιευθεισῶν 223 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Ἀρχιμήδης ὁ Μαθηματικός, 180.

Δεύτερον Βραβεῖον: Τριπτόλεμος, 163.— Θρασύβουλος Θ. Ζωϊόπουλος, 145.—(Ἀττικὴ Νύξ, ἔχουσα λύσεις 148, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα ἤδη τοῦ δευτέρου βραβείου τῆς ἀνωτέρας τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν.)

Τρίτον Βραβεῖον: Περσεφόνη, 139.—Ὑπέρμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 134.—Ἕσπερος, 131.

Ἔπαινος: Λεωνίδας Φωτιάδης, 114.— Χρυσῆ Ἀκτίς, 97. —Βάτραχος, 74.

Εὔφημος μνεία: Ἑρμῆς, 60.—Πονηρὰ Ἀλεποῦ, 48. — Μέλλων Ἐξερευνητής, 40.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον Βραβεῖον: Εὐθαλὴς Ἀκακία, 151. (Λυκοῦργος, ἔχων λύσεις 152, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη τοῦ πρώτου βραβείου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν).

Δεύτερον Βραβεῖον: Ἀγγελικὴ Γ. Γαλάτη, 146. —Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις, 137.

Τρίτον Βραβεῖον: Ἀργυρᾶ Παναγήνης, 114.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 110. — Φοῖβος Ἀπόλλων 89.—(Ταπεινὸν Ἴον, ἔχον λύσεις 115, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὸν ἤδη τοῦ τρίτου βραβείου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν).

Ἔπαινος: Γρηγόριος Παπαφλέσσας, 71. — Καρδερίνα, 68. —Ναπολέων ὁ Πρῶτος, 68.—Λευκὸ Περιστεράκι, 65. —Χρ. Καλδερίμης, 56. — Εὐαίσθητος Καρδία, 46.— Αὔρα τοῦ Φαλήρου, 45.

Εὔφημος μνεία: Βόρειος Πόλος, 41.— Γεώργιος Λασκαράκης, 37.—Χρυσάνθη Σταλούνη, 28.—Ἀνεμώνη, 25.— Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, 24.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον Βραβεῖον: Παναγιώτης Κ. Καρζῆς, 127.

Δεύτερον Βραβεῖον: Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, 107.—Νικόλαος Μαρῖνος, 98.— (Ἀνδρέας Κολιαλέξης, ἔχων 99 λύσεις, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη τοῦ πρώτου βραβείου τῆς μικρᾶς τάξεως εἰς τὸν 44ον διαγωνισμόν).

Τρίτον Βραβεῖον: Καλὴ Ἐλπίς, 70.—Πικρὸ Ἀμύγδαλο, 59.—Φοῖνιξ, 45.

Ἔπαινος: Μιχαλάκης Ἀργυρός, 38.—Κόκκινο Φέσι, 32.— Πέτρα Σκανδάλου, 30.

Εὔφημος μνεία: Λευκὸν Ῥόδον, 28.—Πολυξένη Σ. Δεσύλλα, 19.—Ἀνεμόμυλος 14.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων*:

Ἀκανθυλλίς, 16.— Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 6.— Οὐρανία Δεσύλλα, 9.— Ἕκτωρ Δεσύλλας, 7.—Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, 2.—Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, 7.—Λευκὴ Βιολέττα, 3.— Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, 2.—Μυραίνη, 7.—Ὀμηρειάς, 3.— Προκυμαία τῆς Σμύρνης 16.—Ῥωμαῖος Κικέρων, 6.—Σίφνιος Ἀνήρ, 12.—Στράβων ὁ Γεωγράφος, 17. —Ταχύπους Ὀδυσσεύς, 10.—Τορπίλλη, 5.—Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου, 7.—Ἑλένη Πρεβεδούρου, 7.—Περ. Σκέφερης, 6.—Πέτρος Σχίμφλε, 14.—Ὡραία Ἀνθοδέσμη 18.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Δημοσθένης ἔπινεν εἰς τὸ τραπέζι του κρασί. Μέσα εἶχε πέσῃ ἕνας φελός.

— Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε ὁ παρακαθήμενος φίλος του Γιάγκος· ἐὰν καταπίῃς τὸν φελόν, πέρνομεν ἕνα *τίρ-μπουσὸν* καὶ σοῦ τον βγάζομε!

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμύντικος Ἰωάννου

* * *

Κατὰ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* ἔκαμνε τὰ περίφημα κρασόλουτρά της, ὁ θεῖος της μίαν ἡμέραν τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἀγαπᾷς, Μαριδίτσα μου, καλλίτερα: τὸ νερὸ ἢ τὸ κρασί;

Καὶ ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί:

— Τὸ κρασί. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ μάθῃ τὸ νερό.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Γιννάκου Καλλιτεχνίδα

* * *

—Μαμμά, θέλω καὶ ἄλλην ζάχαρι·ἐτὸ γάλαμου!

— Μὰ δέν σου ἔβαλα;

— Καλὲ ἐκείνην τὴν ἤπιε τὸ γάλα!

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Ἀθηγανίδος

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάνταν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΑΛΛΑΞΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὸ *ξεσπάθωμα* ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἐξεσπάθωσε κατ' αὐτὰς καὶ ὁ *Ἰαλασμὸς Κόσμου* καὶ μου ἔκαμε πέντε νέους συνδρομητάς, τῶν ὁποίων τὰς διευθύνσεις καὶ τὰς συνδρομάς μοῦ ἔστειλεν ἐντὸς χαριτωμένης ἐπιστολῆς. Μοῦ γράφει ὅτι τὰ ξεσπάθωμα θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ *γαλάσῃ κόσμον*, διότι ἠξεύρει ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν οἱ συνδρομηταὶ εἶνε πολυτιμότεροι διὰ τὸν ἐκδότην μου παρὰ τὸ νέον ἔτος, ὅτε ἐγγράφονται κατὰ ἑκατοντάδας. Εὖγε εἰς τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*! αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ ἀληθινά...

Ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ἀγαπητὲ *Φοῖβε Ἀπόλλον*, διότι ὁ κ. Παποδόπουλος δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην του, ὥστε ἀγνοῶ ποῖος θὰ εἶνε ὁ κληρονόμος του, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξακολουθήσῃ *βέβαια* καὶ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» μετὰ τὸν θάνατόν του.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, *Ναυστραδὶν Ἰσντζὰ*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ τὸ *ἐσημείωσα κάτωθεν* τοῦ δεκτηγήματός σου.

Μοῦσα Πολύμνια, τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν πρέπει νὰ μοῦ τὴν ἐαναστείλῃς γραμμένην εἰς *ξεχωριστὸν* φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Πρέπει δὲ νὰλλάξῃς ψευδώνυμον διότι ἤδη οἱ φίλοι μου σὲ ἔχουν ἐννοήσῃ καὶ μου γράφουν φαρδυ-πλατὺ τὸ ὄνομά σου.

Τί γίνεσαι, *Λέον* τῆς *Ἀφρικῆς*; Μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὸ γραφεῖόν μου δέν μου ἐξανάγραψες. Τί γίνεται ἡ ἔκπληξις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἑτοιμάζεις μὲ τὸν *Ὀλυμπιονίκην*; Μοῦ τα εἶπαν καὶ μου ἐκίνησαν πολὺ τὴν περιέργειαν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ πρόποσιν, *Δάφνη*, εἰς τὸ τραπέζι τῶν γενεθλίων τῆς ἐξαδέλφης σου. Μ' ἐνθουσίασεν, ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδαιτυμόνας. Εἴδατε λοιπὸν τὶ ὡραῖον παιχνίδι ποῦ εἶνε τὸ «Βρέχει»;

Ἀπαντᾶσαι, *Γενναῖε Καλλικρατίδα*, ὁ Ἀνανίας δὲν ἔχει φαλάκραν. Παρατήρησε καλλίτερα τὴν εἰκόνα του νὰ ἰδῇς ὅτι τὸ κενὸν εἶνε εἰς τὸ μέρος ὅπου *γναλίζουν* τὰ μαλλιά του. Σοῦ ἔστειλα τὰ γραμματόσημα.

Ἡ *Ἀττικὴ Νύξ*, μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἀναφέρῃ εἰς τὸ σπίτι της ἐν ζῷον, καὶ τὸ περιποιηθῇ καὶ τὸ ἀγαπήσῃ δὲν εἰμπορεῖ κεὶ νὰ τὸ φάγῃ, μὰ ὅ,τι θέλῃ ἂς εἶνε: ἀρνί, κότα, κουνέλι, πουλί... Διὰ τὴν εἰκόνα της, ποῦ ἦτο ὀλίγον σκοτεινή, δὲν δυσαρεστεῖται, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο περὶ Νυκτὸς (ἔστω καὶ Ἀττικῆς) ἀπορεῖ ὅμως πῶς κατόρθωσαν νὰ εὕρουν τὸ ὄνομά της, ἐνῷ αὐτὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανενός. Φαίνεται, λέγει, ὅτι ἀκαιτεῖται ἰδιοφυΐα... (Σημειωτέον ὅμως ὅτι μοῦ γράφει πρὶν νὰ διαβάσῃ τὰ τοῦ *Ὀλυμπιονίκου*.)

Ἐλπίζω, Γέρον τοῦ Ἡμηττοῦ, ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ εἶσαι τοῦ λοιποῦ ὁ πλέον πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος μου.

Βέβαια, ὅσῳ συντομώτεραι αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰς Κυριακάς μου, τόσῳ τὸ καλλίτερον, *Ἐρημήτα*. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ προσδιορίσω τὴν ἔκτασιν, οὔτε πολὺ μᾶλλον νὰ τας δημοσιεύω ὁλοκλήρους. Διατί ὅμως ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸν 48ον θὰ εἶνε τὸ *κύκνειον ἆσμά σου* ὡς κρῶ; τοὺς Διαγωνισμούς μου; Δέν το πιστεύω!

Πόσον ἐλυπήθην, φιλτάτη μου Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, ποῦ δὲν ἤμην εἰς τὸ γραφεῖον, ὅταν ἤλθες μὲ τὴν καλήν σου μητέρα καὶ τὸ ἀδελφάκι σου. Ὅσοι σ' ἐγνώρισαν ὅμως μοῦ εἶπαν τὰ ἄριστα δι' ἐσέ. Ἔμαθα ὅτι σε δέθεσε πολὺ φαιδρῶς ἡ *Πίσσα*, ὅταν ἤρπασε μίαν ἐφημερίδα ἀπὸ κάτω καὶ τὴν ἐπῆρεν ἔξω, — ἴσως διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ἂν μάλιστα, κατὰ τὸ λογοπαίγνιον τοῦ Ἀνανία, ἦτο *γαλλική*.

Μάθε τὸ λοιπὸν, *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*: Ὅταν ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐπιδέχεται ἀπάντησιν, ἐνδιαφέρουσαν ὅλους, ἢ ὅταν μοῦ στέλλῃς μόνον λύσεις ἢ πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ παιδικὸν πνεῦμα ἢ ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμόν, εἰς ἀπάντησιν σοῦ στέλλω ἕνα γλυκὸ φιλάκι. Τοῦτο κάμνω δι' ὅλους.

Ἀρκετὰ εὔμορφον τὸ «Τέλος ἀγνώστου ἥρωος» προσφιλής μου *Ἀθηγανίς*. Φαίνεται ὅτι μίαν ἡμέραν, ὡς ἄξία θυγάτηρ τοῦ πατρός σου, θὰ γράψῃς πολὺ εὔμορφα πράγματα. Εὖγε!

Ἀδίκως παραπονεῖσαι, Θρασύβουλε Ζωϊόπουλε, διότι ἡ τάξις κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκονται αἱ ἐπιστολαὶ εἰς τὰς Κυριακάς μου, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀξίαν των. Μήπως ἡ βραβευομένη ἀναγινώσκεται πρώτη, διὰ νὰ συμπράνῃ κανεὶς ὅτι ἡ τελευταία θὰ εἶνε ἡ χειροτέρα; Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν πρόοδον.

Βλέπεις λοιπὸν τί παθαίνει ὁποιος τρώγει πολλὰ φρούτα, *Μὴ με λησμόνει*; Μὲ γησεύει ἡ μετριοφροσύνη σου.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Δρόσος τῆς Πρωΐας*. (Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου) Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ μου γράφῃς συχνά!..

Ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξειδίου σου, *Ἀγκυραϊκὴ Μέλισσα*. Ταξειδεύεις λοιπὸν μὲ τὸ ἀτρόπολοιον *Ἥρα*; Περίεργον! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ταξευδεύεις... μὲ πτερά.

Φίλη τῆς Διαπλάσεως ἐκ Μυτιλήνης, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν συντομώτερον ψευδώνυμον καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά, χωρὶς νὰ σὲ ἐμποδίζῃ καμμία *συστολή*. Μὴ φοβεῖσαι· τὸ ὄνομά σου δὲν θὰ το εἴπω εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα.

Καλὲ Γείτον, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸν συνδρομητὴν ποῦ μου ἔκαμες. Ἐξεσπάθωσες, βλέπω, καὶ σύ. Εἰπὲ λοιπὸν εἰς τὸν φίλον σου καὶ φίλον μου *Καλὸν Ἄνθρωπον* ὅτι δέχομαι τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τον ἀσπάζομαι.

Λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σου, *Ἑστιὰς Παρθένε*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ περιμένω ὅ,τι μοῦ ὑπόσχεσαι.

Θερμότατον τὸ παίγνιά σου, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Μόνον ὅτι δὲν ἔχει μέτρον καὶ ὁμοιοκαταληξίαν. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἀργότερα θὰ τα μάθῃς καὶ αὐτά.

Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λαοδάμα*· σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, ἀλλὰ ὄχι μὲ κόκκινον μελάνι, διότι βλάπτει εἰς τὰ μάτια.

Πόσον λυποῦμαι διὰ τὴν ἀταξίαν τῶν ταχυδρομείων σας, *Λευκὴ Βιολέττα*! Τὰ φυλλάδιά μου ἐκδίδονται καὶ σου στέλλονται ταχτικώτατα. Ἂν σου λείπῃ κανένα, γράψε μου νὰ σοῦ το στείλω. Πόσας θερμὰς λέξεις εὗρες πάλιν διὰ νὰ ἐκφράσῃς τὴν ἀγάπην σου!

Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ *Ἀνδρείου Σουλιώτου* τὴν 15 Αὐγούστου γίνεται πανήγυρις. Μ' ἐρωτᾷ λοιπὸν τί θέλομεν νὰ μας ἀγοράσῃ, διότι σκοπεύει νὰ κάμῃ ἀπὸ ἓν δῶρον εἰς ἐμέ, εἰς τὴν Μάρθαν, εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ εἰς τὰς 12 ἀδελφάς του. — Τὸ καλλίτερον δῶρον δι' ἡμᾶς, *Ἀνδρέτε Σουλιώτα*, εἶνε ἡ τόσον θερμή σου ἀγάπη. Ὅταν ἔχωμεν αὐτὴν τί ἄλλο θέλομεν;

Φαίνεται ὅτι ἐδιασκεδάσατε λαμπρά, *Ἤσυχο Ἀεράκι*· κ' ἐγὼ ἐχάρην ποῦ ἐπαραστήσατε δύο μου κωμῳδίας. Ἀσπάζομαι τὴν *Ἑσπερινὴν Γαλήνην*, τὸν Σάλωνα καὶ τὸν νεοφώτιστον Κίμωνα. Νὰ σας ζήσῃ!

Νικητὰ τῶν Θερμοπυλῶν, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω. Ἄλλοτε ὅμως τὰς Πνευμ. Ἀσκήσεις νὰ τας γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου.

Ἀθηναῖς ἂς εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη, ἡ ὁποία ἔκαμες τὴν καλὴν ἀρχὴν νὰ μου γράψῃς. Ἀσπάζομαι τὸν ἀδελφόν σου καί τον ὀνομάζω *Μικρὸν Γίγαντα*, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Δὲν πιστεύω, *Ποιήτρια Σαπφώ*, νὰ τὴν ξαναπάθῃ ἡ Μάρθα, διότι εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν δὲν θὰ λάβῃ μέρος. Τὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ ἑτοιμάσῃ ἡ *Ἀγάπη*, ἡ μεγαλητέρα ἀδελφὴ τοῦ *Ἀνανία*, ἡ ὁποία παραλαμβάνει ἀπὸ τώρα τὰς ἀπαντήσεις. Κριθέναι βλέπεις, μὲ τὴν σειράν του. Νὰ εἰπῇς εἰς τὸν *Φοίνικα*, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι, νὰλλάξῃ ψευδώνυμον, διότι *Φοῖνιξ* λέγεται καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ *Χρυσαόρου*.

Ἤτο δυνατὸν νὰ *βαρεθῶ* νὰ σου ἀπαντήσω, καλή μου *Φαληρικὴ Ἀκτίς*; (Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα.) Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις καὶ σε συγχαίρω διὰ τὰς καταπληκτικὰς πρόοδους.

Ἀρ' οὐ θέλῃς λοιπόν, *Σιφωμάχε Κικάρδα*, αὐτὸ ἂς εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου. Θέλω ὅμως νὰ μου γράψῃς συχνά. Ἤκουσες;

Μάλιστα, *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἀρέσει καὶ το ἐσημείωσα εἰς τὸ δεκτήγημά σου. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία μ' ἀγαπᾷ τόσον.

Πειράζει, *Ἀνδρέτε Ἀργυροαστα*, καὶ πρέπει νὰ σημειώνῃς πάντοτε καὶ τὰ δύο: ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. Λυποῦμαι που δὲν ἔχω τόπον νὰ διαβιβάσω ὅλους σου τοὺς ἀσπασμούς. Μόνον ἕνα ἢ τὸ πολὺ δύο ἔχεις δικαίωμα νὰ σπάζεσαι κάθε φοράν.

Ἡ Λίλλη τοῦ Κηφισσοῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ με προσκαλέσῃ εἰς μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Ἀμαρούσιον. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ· ἀλλὰ νὰ ἴδω, θὰ κατορθώσω νὰ ὑπάγω;

Ἀγαπητέ μου *Καῖσαρ Κασκαμπέλ*, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ *σε περιμένω μὲ τὸ καλό*. Καὶ ἐκ μέρους μου τὰ δέοντα εἰς τοὺς γονεῖς σου.

Παιδικὴν κωμῳδίαν ἔχουσαν πέντε ἓξ ἄσματα δὲν γνωρίζω καμμίαν, *Ἀνδρέτε Ἠπειρώτα*.

Εἶδες λοιπὸν τί ζωηρότης φέτος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς ὅλα, ἀγαπητή μου *Χαλκιδίς*; Μόνον σὺ ἔλειπες!

Ἄραμε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν συνδρομητὴν ποῦ μου ἔκαμες. Κ' ἐγὼ διὰ τὸν ἀδελφόν σου πρὸ καιροῦ τὸ ψευδώνυμον *Θηβαῖος Πελοπίδας* καὶ νὰ τοῦ το 'πῇς.

Αὔρα τοῦ Παγασαίου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἀρέσει, καλή μου φίλη. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου Χαρίλαος πρέπει νὰ μου στείλῃ ἓν ἄλλο.

Γράφε μου συχνά, *Μέλλων Στρατηγέ*, καὶ μὴ σε μέλῃ διὰ τὰς ἀνορθογραφίας. Γράφων ἴσα-ἴσα θὰ συνειθίσῃς νὰ ὀρθογράφῃς.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.—Ἐπειδὴ δὲν ἔχω χῶρον νὰ δημοσιεύσω σήμερον τοὺς ἀσπασμοὺς καὶ τὰς πληροφορίας τῶν μικρῶν μου φί-

λων. τοὺς παρακαλῶ νὰ τοὺς ἐπαναλάβουν, ὥστε νὰ τοὺς δημοσιεύσω εἰς πρόσεχές φυλλάδιον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: *Κομφοβίκιον*, *Σοφὸν Σωκράτην*, *Μαρουσιώτισσαν* (τί ὡραία ἡ ἀκριβοῦλα που μου ἔχει ζωγραφισμένην εἰς τὸ γράμμα της)! *Ἰόνιον Πέλαγος* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω) Μιχαὴλ Δελαγραμμάτικαν (διατὶ δὲν σημειόνει καὶ τὸ ψευδώνυμόν του;) *Ρωμαῖον Κικέρωνα*, *Τὶκ-Τάκ*, *Ἑλληνόπουλον τοῦ Ταϋγέτου*, *Τσουκνίδαν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων*, *Γόρδιον*, *Ἀνοικτόκαρδον*, *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν* (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ βιβλία), *Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου*, *Ἰωνίδα*, *Βασίλισσαν τῶν Μελισσῶν* (δεκτὸν τὸ ὡραῖον ψευδώνυμον) *Μονογενῆ*, *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, Δ. Ν. Χατζῆσκον, *Γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἡρωϊκὴν Πάργαν*, *Εὐαίσθητον Κορδίαν*, *Λευκὴν Περιστεράν*, *Ἡρωΐδα Μπουμπουλίναν*, *Γενναῖον Καλλικρατίδαν*, *Ἀνδροῦτσον*, *Χρυσάστρον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Αὐγούστου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Σεπτεμβρίου.

442. Λεξίγριφος.

Τὸ ἕνα εἶνε ζῷον, τὸ ἄλλο ἀντωνυμία,
τὸ σύνολον μου πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεπαιωνάνθου

443. Στοιχειόγριφος.

Ἂν δυὸ γράμματα ἀφαιρέσῃς ἀπ' Ὀλύμπιον θεὸν παρευθὺς θὰ πατελέσῃς ἕνα ζῷον τρωκτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

444. Αἴνιγμα.

Πόσοι δι' ἐμὲ ἀγῶνες, πόσοι κόποι περισσοί!
θησαυροὶ περιφρονοῦνται, ἀλλ' οὐδεὶς ἐμὲ μισεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Σουλεῶτου

445. Μωσαϊκόν.

Τὸ βυάκι ὅπου τρέχει καὶ ποτίζει τὸ λουλούδια,
ἡ φλογερὰ τοῦ τσοπάνη μὲ τ' ἁρμονικὰ τραγούδια
τ' ἀηδονάκι ὅπου ψάλλει 'στὰ κλαδιὰ μὲ θεία χάρι
καὶ του μουσικοῦ Ὀρφέως τὸ ἀθάνατο δοξάρι,
τῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη μὲ τὰ πράσινα κλαδιὰ
ἂν ἓν γράμμα σοῦ δωρίσουν, ἄνθος βγαίνει μεθυωδιά.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωγαπούλου

446. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Κύπρος σᾶς παρέχει
Τὸ δεύτερόν μου ἄνθος τί· κάθε ἀγρὸς τὸ ἔχει.
Εἶνε καρπὸς τὸ τρίτον μου ἀλίγον τί ξηρός.
Τὸ τέταρτον μηχάνημα συνδέον ἰσχυρῶς.
Νύμφη εἶνε τὸ πέμπτον μου, εἰς τὰ ποτάμια μένει
κι' ἀντωνυμία κτητικὴ 'στὸ ἕκτον ἀκομένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλίππου Χελιδόνος

447. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΔΗΘΙΚΜΝΝΝΥΟ σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ἀρχαίων πόλεων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου

448-482 Μαγικὴ πρόοδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἑστία, δέκα, στοά, θροῦς, στολή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ Τὰκ

453. Λογοπαίγνιον.

Πότε τὰ μωρὰ παιδιὰ σηκόνουν τὴν παραμάνα;

Ἐστάλη ὑπὸ Νεράϊδος τῆς Ἐκάβου

454. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπουελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων.

1 Ναὸς Ἀρχαῖος. 2 Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 3 Ἄνεμος. 4 Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλληνίδος Καλλιτεχνιδος

455. Ἐλλειποσύμφωνον.

ο—αρ—τηρια—ειε—ο-υυεο-αω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 καὶ 13 Ἰουλίου 1896.

344. Κάπρος (Κ, πρός). — **345.** Νοῦς, βοῦς. — **346.** Δ ΠΑΝ ΚΩΝΩΝ ΜΕΞΙΚΟΝ ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ **347.** Ὅταν εἶνε παγωμένον. — **348-351.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς λα, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Λαμία, Μολάοι, Καλάμαι, Ἐλάτεια. — **352-354.** 1, Ἡ ἀηδών. 2, Ὁ Ἡρόδοτος. 3, Ἡ Σαπφώ. — **355.** ΒΟΑΣ, ΑΡΠΑ (1, ΒΑκχος. 2, ΟΡγυιά, 3, ΑΠιον. 4, ΣΔμος). — **356.** Μηδένα διὰ τὴν δυστυχίαν του ὀνείδιζε, διότι ἡ τύχη εἶνε κοινὴ καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. — **357.** Ἡ ὀκνηρία εἶνε ἡ κλεὶς τῆς πτωχείας.

358. Κλίβανος, λίβανος. — **359.** Ψαρὰ (Ψάρ, α) — **360.** Λέων. — **361.** Ὁ ἀριθμὸς 726 — **362-363.** 1, Βοῦς, 2, Ὑς. — **364-367** Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων ε καὶ μ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἡμέρα, χειμών, μεγάλος, ἄνεμος. — **368-369.** 1, *Ὅρμος*, ὄρις, κόρος κόπος, *κόλπος*. 2, *Νῆσος*, νόσος, ὄσος, ὄνος πόνος, πόλος, *πόλις*. — **370.** ΚΑΝΑΡΙΟΝ (1, ΚΑστωρ. 2, ΝΑξος. 3, ΡΙον. 4, ΟΝος.) — **371.** Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς περιουσίας καὶ ἡ οἰκονομία εἶνε ἡ ἀριστερά. — **372.** Ὀλιγολογία καὶ ὀλιγοφαγία δὲν ἔβλαψαν ποτέ.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἑπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: **4**ος, **5**ος, **6**ος, **7**ος, **9**ος, **11**ος, **15**ος, **16**ος, **17**ος, **18**ος, **19**ος, **20**ος, **21**ος, **22**ος, **23**ος, **24**ος, *πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.*

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἑπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: **1**ος, **3**ος, **8**ος, **12**ος, **13**ος, **14**ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ **10**ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηντλήθη ἤδη ὁ **2**ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντίτυπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος **1**ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7
Τόμος **2**ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. – Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.— Ὁ Μικρὸς Ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ —Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ —Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ— Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20.— Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ—Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): —α'.) Ἡ Πριγκήπισσα Ροζάλβα.—β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωκπάρ. —γ') Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενείᾳ.— β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί.— γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.